

Представяме учителката по БЕЛ: госпожа **Виолетка Петрова** – стр. 10.

* Ревюта на книги – «Кръв от Къртица» стр. 6.; «Портретът на Дориан Грей» - 7 – **Мартина Георгиева**

* Гостува ни **доц.д-р Владислав Миланов (СУ)** – **Език и идентичност** - стр. 4.

лобо ми е...

Коледен базар – резултат - стр. 14

* **БИБЛИОТЕКАТА НА 32-РО** – стр. 8/9. – **Мартина Димитрова**

Преди 5 години в 32-ро гостува по покана на д-р **Илвие Конедарева** и д-р **Диляна Филипова** доц. **Венета Савова** от Софийския университет и разгледахме с тогавашния 9. Т. „Житието на свети Климент“. Част от екипа беше и госпожа Виолетка Петрова – един от най-опитните колеги по български език и литература. Вълнуваща 90-минутна среща, посветена на патрона на двете институции над 130-годишна история. На 23. 02. 2023 в Актовата зала по покана на госпожа **Елена Вретенарова** – дългогодишен преподавател по Философия и ГО в 32-ро СУИЧЕ вълнуваща среща се състоя с учениците от 10, 11 и 12 клас и доц. **Владислав Миланов** – от катедрата по български език към Софийския университет. Един от най-големите съвременни езиковеди е именно доц. Вл. Миланов – любим учител и на студенти, но и на ученици от 21-ро училище. Помня го още като асистент – същият темпераментен, отдаден, помагач. Влади Миланов (простете фамилиарното отношение!) приема своята работа като мисия, като призвание, като изключителна отговорност – грижи се за националния ни език, грижи се за най-ценното, което имаме: младите учещи българчета, носители и на езика, и на културата. Темата на срещата беше „Езикът и идентичността“ – двете понятия се припокриват, единосъщни са. Лекторът беше довел свои студенти, първокурсници, успешно издържали първите си изпити в специалността Българска филология. Младите специализантки имаха възможността да общуват с учениците от 32-ро. Получи се затрогващ, спонтанен, искрен и истински разговор. Повече за срещата ще пишем по-нататък в броя. Благодарности за ползотворната среща!

Предстои голям концерт, с който ще отбележим годишнината от създаването на 32. СУИЧЕ – нямаше как преди година, когато беше и юбилеят, защото бяхме в пандемични условия. Главните организатори сме представяли вече на нашите страници – любими учители: госпожа **Деси Петрова**, госпожа **Илияна Прянова**, госпожа **Веселина Павлова** (трябва да я поканим да ни гостува!),

господин **Александър Митев**. Обещават да е интересно. Ще присъстват на сцената **Николаос Цитиридис**, **Михаела Филева**, **Графа**! Но да не издавам изненадата! През изминалия месец от януари досега успяхме с парите от традиционния Коледен базар, за който писах в предишния брой, да закупим много хубави мебели за отдиш по време на междучасията. Идеята е на госпожа **Диана Соколова**. В реализацията на Базара със сърце участвахме **Деси Петрова** и моя милост.

В новия ни брой представяме госпожа **Виолетка Петрова** – един от стожерите на обединението по Български език. Благодарим за отзивчивостта!

Представяне на Конкурс за писане на есе на тема „**Рицарят в мен**“ – чрез госпожа **Валентина Кираджиева**, също ще обърнем внимание на интересния форум.

Каним те да посетиш Библиотеката на 32-ро – едно великолепно място за учене, за интелектуален разговор, за забавление. Но и да се почувстваш свободен – само книгите имат тази сила да те накарат да се почувстваш независим.

Традиционните ревюта на книги, ученическо творчество – неизменна част от структурата на „Аобо ми е...“. Та постопли се вече. Позапролети се. И хайде прочети Новия брой! Ще ти хареса!

Петър Михайлов – учител по БЕЛ 😊

ЖЕЛЕЗНИЯТ СВЕТИЛНИК

Останах очарована от тази постановка, дело на Асен Шопов по романа на Димитър Талев *Железният светилник*. Участваха много талантиливи и добре известни актьори като Гергана Дандова (*Катерина*), Явор Бахаров (*Рафе Клинче*), Антоанета Добрева - Нети (*Ния*) и много други. Те представиха героите от романа брилянтно. Декорът също беше безпогрешен и изпипан до най-малкия детайл.

Историята на романа беше разказана и представена безупречно. Видяхме развитието на героите, техните взаимоотношения и ценностите на всеки един от тях. Усетих тъгата на героите в кулминационните моменти. Борбата на Султана в самата нея, дали да направи това, което ще спаси семейството ѝ, или това, което ще спаси Катерина.

По време на постановката, забелязах, че режисьорът е добавил по-съвременни елементи. Това бяха неочаквани, но все пак подходящи допълнения. По този начин, Асен Шопов е прибавил своя творчески почерк на това представление. Пиесата беше толкова завладяваща, че не усетих кога са минали два часа.

Препоръчвам да гледате пиесата *Железният светилник* с две ръце. Няма да останете разочаровани.

*Режисьорът Асен Шопов съвсем скоро окръгли респектиращите 90! Миналата година бе удостоен със званието Почетен гражданин на София. 32-ро му честити и пожелава крепко здраве!

The image is a screenshot of a Google search results page for the query "Железният светилник асен шопов". The search results show a grid of images related to the play, including posters and photographs of the cast. On the right side, there is a detailed view of a poster for the play "Железният светилник" (The Iron Light) by Димитър Талев, directed by Асен Шопов. The poster features a large, stylized flame or explosion in the center, with the title and author's name prominently displayed. Below the poster, there is a section titled "Железният светилник" - Театър Българска Армия, which includes a link to the page and a note about the image being a subject of copyright. At the bottom, there is a section titled "Сродно съдържание" (Related content) showing a row of smaller posters for the same play.

Надин Русева, 11-д клас

На 23. 02. 2023 г. по Проекта, ръководен от госпожа Елена Вретенарова с работното заглавие на тази част от големия замисъл по Гражданско образование „Език и национална идентичност. Годишнината на Паисий Хилендарски“ в Конферентната зала на 32-ро училище гостува доц. д-р Владислав Миланов от Софийския университет. Винаги Алма Матер е имала своите любими преподаватели – обичани, търсени и ценени от своите студенти, дори и след като възпитаниците са завършили институцията. Повече от десетилетие доц. Вл. Миланов е сред оглавяващите подобна класация. Във филологическия факултет такива Учители бяха легендарните проф. Никола Георгиев, проф. Симеон Хаджикосев, проф. Моско Москов. Езиковецът, който често може да бъде видян в различни телевизионни предавания, интересувани се от

езиковата култура и от съвременното състояние на езика, продължава

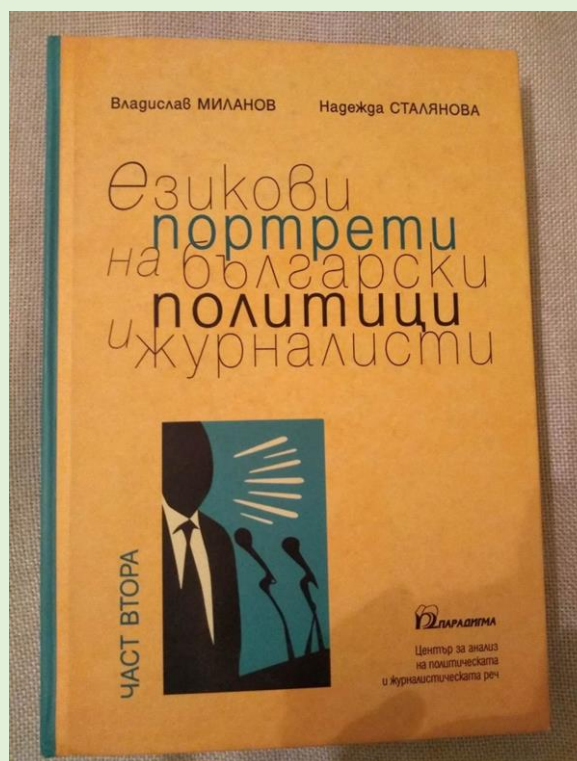
благородното дело на доскорошен титуляр, сам водил рубриката „Език мой...“ – това е популярният проф. Владко Мурдаров, който скоро отбелязва своята 75-а годишнина. При десетилетия по-младият доц. Вл. Миланов приема своята работа не като занаят, не като научно поприще, а като мисия, като отговорност, като призвание. Така както я приемаха по-старите ни университетски преподаватели.

Изключително ценно е, че в нашето съвремие имаме хора като специалиста по История на българския книжовен език, по Езикова култура, които са силни личности и задават определен модел на поведение, които възпитават и чрез своя собствен пример – такъв именно е доц. Вл. Миланов. Жестът му към нас – учениците и учителите в 32-ро го доказва, ала той доведе и две свои настоящи студентки-първокурснички, които имаха възможност да говорят пред 10-те, 11-те и 12-те класове. Това не беше лекция, не беше и беседа, не беше и диалог. По-скоро полилог, в който всеки бе чул, всеки можеше да участва, разбира се, мъдро ръководен от доц. Вл. Миланов. А той умее да предположи, да скъси дистанцията. Да проведе живо

общуване, в което всеки се чувства съпричастен и може да стане съучастник в най-хубавото значение на думата. Без да сваля академичното ниво, доц. Вл. Миланов говори съвсем разбрано, ясно, точно, конкретно. Чаровен, както само интелигентните хора го могат, той завладява своята аудитория, кара я да се замисли, да осъзнае, че ние сме част от едно езиково пространство, че то ни създава идентичността на българи. Днес, ние имаме само езика си, но това е много! Езикът е памет. Езикът е жив. Езикът е мъдър. Езикът ни говори, както някога казваше белокосият мъдрец Петър Увалиев. Ние сме в езика, а не той в нас. От нас зависи съдбата му. Ние носим отговорността за развитието му. Ние сме отговорни за живота му. И трябва да се грижим за него: за нашия език, за нашето говорене, за нашата култура, изисквайки първо от самите себе си. Право-говорът. Право-писът. Не са сбор от правила. Те са начин на мислене. Те могат да се превърнат и в живеене. Живеене в и чрез словото. Така ще си припомним, че в началото бе Словото!

Петър Михайлов – филолог

За вярата и надеждата, които лекуват

Още от далечни времена в православното християнство съществува празник, посветен на светите мъченици Вяра, Надежда, Любов и тяхната майка София. Имената на момичетата носят символиката на едни от най-прекрасните добродетели. Ценностите, утвърдени и доказали се във времето, са от жизнена важност, гарантиращи прогреса на човечеството.

В произведението си „Кръв от къртица” Здравка Евтимова дава показателен пример за това как вярата и надеждата, които на пръв поглед са само на духовна основа, имат способността да лекуват хора в нужда точно като майката в разказа, търсеща помощ за сина си. Също така не е маловажно да се спомене значението на къртицата като пазителка, пряко свързана със земното както в буквален, така и в преносен смисъл.

Същият този мотив за лечебните сили на вярата и надеждата присъства и в разказ на Йордан Йовков, а именно „По жицата”. Авторът изключително умело въвежда образа на бялата лястовичка - рядка птица, символ на новия живот. Когато Петър Моканина съзира бледото момиче, което видимо въобще не се чувства добре, мъжът вдъхва кураж на нея и семейството ѝ, че скоро ще види птичката и мигновено ще оздравее.

Изводът е, че каквито и препятствия да се изпречват на пътя ни, винаги трябва да запазим самообладание и никога да не губим именно вярата и надеждата.

Мартина Георгиева 11. Д

<https://www.orangecenter.bg/krav-ot-kartitsa-razkazi.html> - на този адрес можете да разгледате и да поръчате книгата на З. Е. ☺

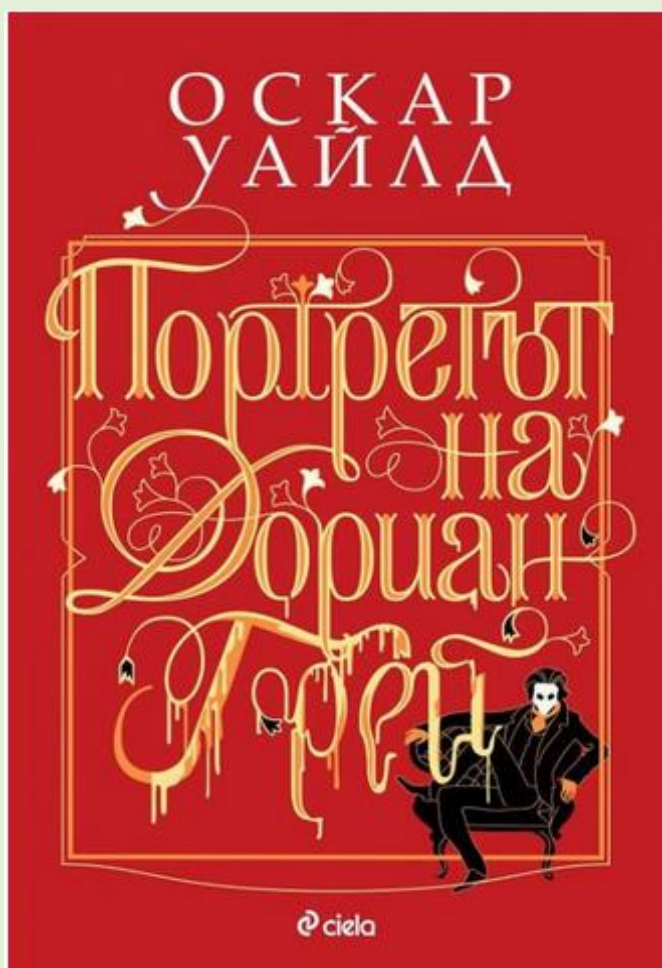
Оскар Уайлд – „Портретът на Дориан Грей“

Готически роман с нотки на мистерия, изпълнен с купища философски въпроси и разсъждения, едно четиво, изискващо концентрация за максимално вникване в същността на написаното.

Накратко се разказва за едно русоко момче със сини очи на име Дориан Грей - мил, възпитан и нежен. Един ден позира за портрет на художник на име Базил. Виждайки завършения вид на картината, 17-годишният младеж осъзнава своята неземна хубост и мигновено бива завладян от идеята за вечна младост и красота. Сключва сделка с дявола във връзка с портрета си, което води до постепенно изменение на характера му, като до голяма степен пръст в това има лорд Хенри - влиятелна личност в обществото.

Това е единственият роман на Оскар Уайлд, гениален писател на 19-ти век. Препоръчвам книгата с две ръце, шедьовър, заслужаващ да бъде оценен подобаващо.

Мартина Георгиева – 11. Д.

<https://www.orangecenter.bg/portretat-na-dorian-grey-tvardi-koritsi-9789542840886.html> - на този адрес може да разгледате книгата и да си я поръчате. Приятнооо четенеeee! 😊

*В прогимназиалните класове се изучава приказката „Щастливият принц“ – за съжаление това е единственото произведение на Оскар Уайлд, което е познато на българските ученици... Предлагаме един от многобройните му афоризми: „Всяко едно място, което обичаш, е светът за теб“. Вие можете да потърсите други негови мисли и афоризми. 😊

Библиотеката на 32.СУИЧЕ – Един нов свят

Библиотеката на 32.СУИЧЕ „Свети Климент Охридски“ е място на уют, топлина и спокойствие, което е не само дом на изключително много книги (около 12 000 книги), но е и място, където можеш да се събереш със съученици, колеги, да обсъждате проекти, да обменят идеи. Много хора намират това място за приятно и образователно. Това се доказва от факта, че някои преподаватели(например по философия и по испански) понякога провеждат часовете си именно тук.

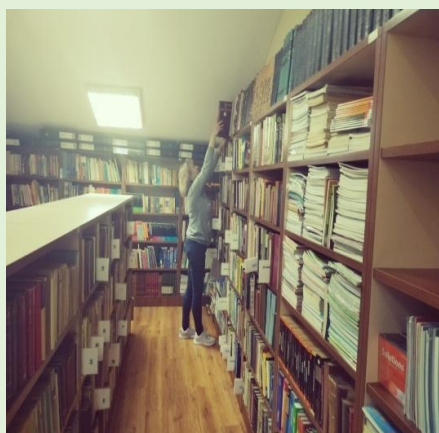
Заслуга за големия интерес към библиотеката има и новото обзавеждане: спретнатите диванчета, компютрите, удобните въртящи се столове, високите бюра. Библиотеката има както място за провеждане на срещи, така и кът за деца с барбарони.

Библиотекарката на 32.СУИЧЕ

Библиотекарката, Анжела Денкова, която всички наричат Анжи е „Слънчицето на етажа“ по думите на персонала. Тя е общителна и много мила и благодарение на този факт библиотеката става още по-приятно място. Повече за нея и работата ѝ се разкрива в нейното интервю:

М: - От кога работите тук?

А: - Започнах работа като библиотекарка в това училище в края на 2019 година.

М: - Защо сте избрала тази професия?

А: - Харесва ми да съм сред книги, сред хора. Пространството тук е с различна миризма, с различно усещане, на уют и спокойствие.

М: - Какво са книгите за Вас?

А: - За мен книгата е път към душата. Една книга показва и научава на много неща, които са ти от полза в живота. Тя обогатява знанието и познанието на човек, променя мисленето. Четейки човек става по-отворен към света, по-заинтересован от комуникацията с другите, нещо което изчезва постепенно в днешно време.

М: - Разкажете ми повече за работата си.

А: - Аз отговарям за направата на списъци с всички издателства на учебници, както и поръчвам и разпределям всички учебници по класове и паралелки. Също така отговарям за книгите.

М: - Какви книги има тук?

А: - Тук има най-различна литература(българска, английска и руска), от любимите детски книжки като „Дръндьо“, „Лили чудото“, „Тими провала“ до книги, харесвани от по-големите читатели („Под игото“, „Книга за психологията“). Интересен факт е, че от началото на годината имам 150 нови картона(читателя), което опровергава твърдението, че младите не четат.

М: - Какво мислите за посетителите си?

А: - Много ми е приятно да виждам повече хора да четат и да се занимават тук. Същевременно самата аз научавам за техните интереси и познания.

Според някои от нейните посетители:

„Анжи е много дружелюбна, може да се говори с нея на всякаква тема.“

„Благодарение на нея открих, че това място не само пази редица безценни книги, но е и кътче за занимания, за учене и четене.“

Моята история

Аз лично разбрах за библиотеката от съученик, когато той ми каза, че преди е учил тук. Факт е, че от известно време не мога да се концентрирам въпреки че си мислех, че разнообразие на обстановката би било добра идея. Отивайки в библиотеката, тя веднага ме грабна със своята светлина, тишина и спокойствие. Мога да стоя тук с часове и да чета и да уча без да ми омръзне. Важна роля в това играе Анжи, която прави обстановката още по-приятна и разтоварваща с разговорите.

МАРТИНА ДИМИТРОВА – 11. В. КЛАС

Необходимо пояснение

Госпожа Вили Петрова е сред колегите по български език и литература, които са с най-голям стаж, винаги е готова да сподели безценен опит, трупан през десетилетната си работа. Винаги е готова да съдейства и се е включвала многократно в различни училищни проекти. През 2017-а заедно с д-р Илвие Конедарева, д-р Диляна Филипова и доц. Венета Гаврилова (СУ) направихме двучасова среща, разглеждайки житието на патрона, името име носи 32-ро. Госпожа В. Петрова без да се замисли дори предостави едни уникално изработени макети на старобългарски книги – ефектно направени. Пред пандемията, когато имаше и кабинети по предмета ни, госпожа В. Петрова ги излагаше като на изложба. Миналата година след като се завърнахме присъствено във фойето на първия етаж тя отново украси с част от ръкописите обособен кът на книгата. Имал съм удоволствието няколко години да си сътрудничим в горен етап – т.е. в гимназия, а сега пък съм наследник на един от последните ѝ класове, та, мога да споделя, че е впечатляваща нейната човешка скромност и висока нравственост – така, предавайки не само огромен опит, но и чрез личен пример, тя възпитава и в етичност. Изказвам благодарността си, че се отзова с готовност и участва в настоящия брой на вестник „Леообо ми е...“, на Училищния вестник!

1. Как се насочихте към учителската професия?

- Баща ми работеше в училище и още в детските си години мечтаех някога да преподавам, така че изборът ми не е случаен. Като деца със сестра ми често играехме на учителки. Днес с удоволствие упражнявам професията вече толкова години.

2. Как избрахте 32. СУИЧЕ?

- Разбрах, че има свободно място и кандидатствах. Училището е

едно от най-добрите в столицата. Материалната база е чудесна и тук се работи с удоволствие. Имам сключен договор със Софийския университет и ежегодно ми изпращат студенти, които тук карат своята практика. Те също са очаровани от условията, в които работим. Споделят впечатления от други базови училища и оценяват предимствата на нашето училище.

3. От колко време преподавате при нас?

- От 14 години съм тук, но преподавателската ми дейност е много повече.

4. Имате ли любими моменти през годините като учител? Какви са?

- Едва ли има учител, който да няма любими моменти. Всеки от нас пази такива спомени, а те не са малко. Най-хубавите моменти са извън училище. Тогава ви виждаме в съвсем

- различна светлина. Случвало ми се е да срещна мои бивши ученици и да ми припомнят какво съм направила за тях, а аз съм забравила. Разбира се, има незабравими моменти и по време на учебния процес. Спомням си един случай от първите години, когато постъпих тук. По време на класна работа се разхождам между масите, за да не преписват учениците и се чува т само стъпките ми. Забелязах, че един ученик става неспокоен и започва да се върти, защото времето вече изтичаше, а той не беше написал почти нищо. В класната стая е тихо и изведнъж един глас я наруши с репликата: „Няма ли да седнете най-накрая!“. Избухна смях... Сега със същите тези прекрасни гимназисти ни предстои поредна среща - 10-годишен юбилей. Друг незабравим момент е работата върху гимназиалния концерт на випуск 2019. Работехме в екип, спяхме малко, но в крайна сметка трудът ни се увенча с успех. През цялото време в залата беше тихо и на всички много им хареса. А това беше нашата цел.

5. **Разкажете ни за най-интересния проект, който сте ръководили.**
- Знаете, че в гимназията се учи старобългарска литература, която е трудно разбираема от учениците и затова търся начини да я разнообразя и да събудя интереса им към нея. Преди години се роди идеята за проект, който да грабне вниманието на децата.
 - „Изкуството на

старобългарската книга“, така го нарекох. Миналата година осмокласниците изготвиха продукти на тема „По пътя на светите братя Кирил и Методий“. Изключително старателно с прецизна изработка, авторите представяха проектите си. Някои от тях споделяха как ви трудности са имали при изготвянето им, как са постигнали ефекта на „остарели“ страници, други разказваха за удовлетворението, което са изпитали при изписване на глаголицата и кирилицата. Часовете се превръщаха в импровизация на старобългарската атмосфера.

6. Какво смятате за промяната в българския език в съвременното и неговата употреба?

- Развоят на всеки език е неизбежен. За съжаление, колкото и да е опростен има все повече млади хора, които не се справят качествено с него. А това е много жалко!

7. Какъв жанр литература харесвате най-много? Защо?

- Харесвам всякакви книги, стига да грабнат вниманието ми. Допадат ми романите на Артър Хейли „Банкерът“, „Коледа“,

„Хотелът“ и т.н. Последната книга, която прочетох наскоро е „Когато луната снизхожда“ на Надя Хашими. Доста интересна книга. Тя промени до известна степен мнението ми за бежанците от Афганистан и не само. Направи ме съпричастна към съдбата на главната героиня.

8. Кой Ви е любимият автор?

- Американският писател Дан Браун.
Прочела съм цялата му поредица от „Шифърът на Леонардо“ до „Цифрова крепост“. Изключителни трилъри.

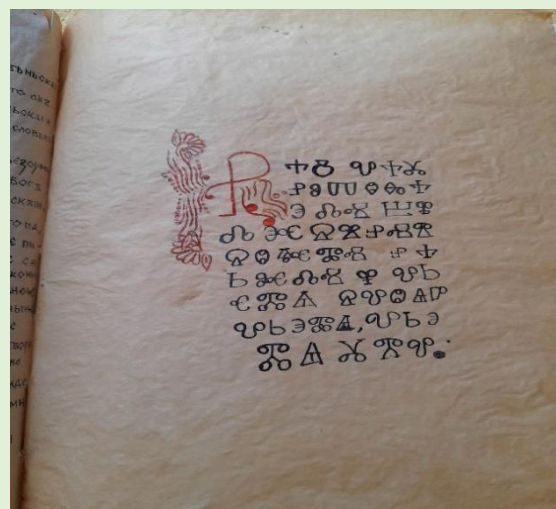
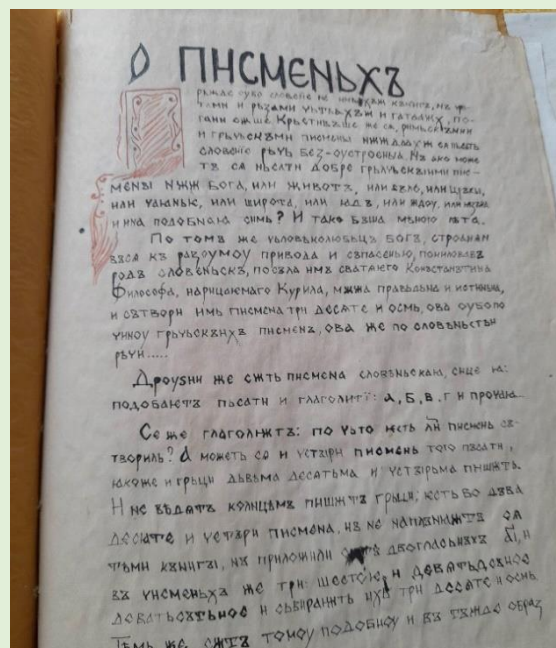
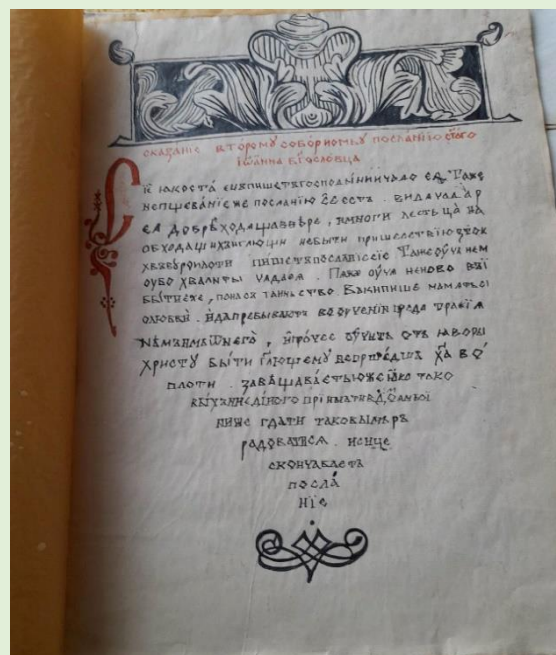
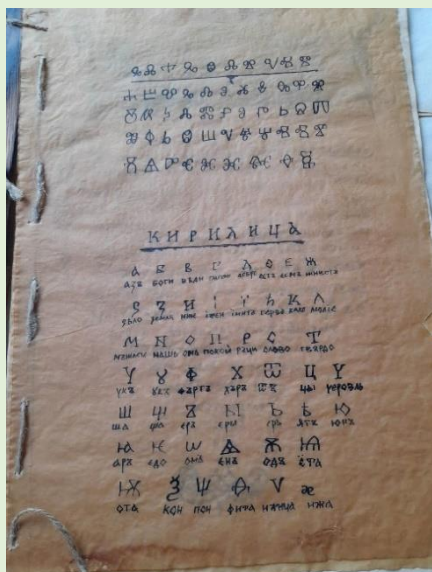
9. Имате ли любима пиеса? Коя е тя?

- По време на пандемията всички преустановихме посещенията на театрални постановки и много ми липсваха. Това време се надявам да е останало в миналото. Сега ми предстои да посетя отново „Хъшове“ в Народния театър. Винаги гледам с удоволствие постановката, вече три-четири пъти и не ми омръзва.

10. Ще Ви липсва ли работата като преподавател?

- Едва ли... Аз непрекъснато общувам с хора, които все имат необходимост от подкрепа, или познати, нуждаещи се от допълнителни консултации, независимо за каква възрастова група става дума. Смятам, че няма вероятност да ми липсва професията. А... и все още работя и не мога да усетя нейната липса...

Интервюто в зеха: Росен Петров; Красимира Христова от 11. В

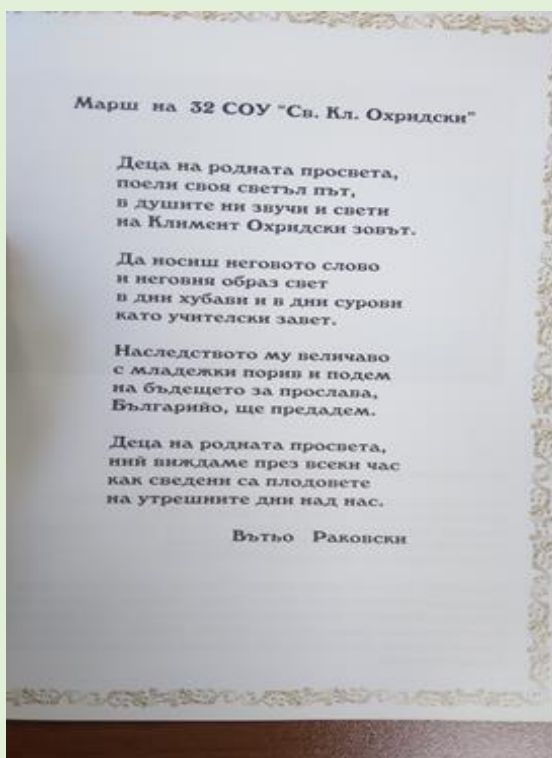
РЕЗУЛТАТЫ КОЛЕДНИЯ БАЗАР

НА ВСЕКИ ЕТАЖ В 32-РО ИМАМЕ АТРАКТИВНИ МЕБЕЛИ. ЗАСЛУГАТА Е ИЗЦЯЛО НА ГОСПОЖА ДИАНА СОКОЛОВА, КОЯТО ВЪЗСТАНОВИ ТРАДИЦИОННИЯ КОЛЕДЕН БАЗАР.

Министерството на образованието организира конкурс за есе и рисунка на тема: *Рицарят в мен*. За повече информация се обръщайте към: госпожа Валентина Кираджиева – учител по немски език и към г-н Петър Михайлов – учител по БЕЛ. Вижте и на адрес:

<https://ruo-sofia-grad.com/wp-content/uploads/2022/12/7-Рицарят-в-мен-Регламент-2022-2023.pdf>

Училищен вестник на 32. СУИЧЕ "Св. Кл. Охридски", свързан изцяло с живота, който протича на тази територия. Редакционна колегия: Теодора Вербовска, Деница Вълева, Калина Ралчева, Мартина Димитрова, Росен Петров, Красимира Христова, Мартина Георгиева, Мартина Димитрова - ученици от десети клас и г-н Петър Михайлов (учител по БЕЛ). Броят е приключен на 05. 03. 2023 г. Главен редактор на броя е г-н Петър Михайлов. Брой 2 (2022/2023).

Кокичето е изработено от **Мария Улиис** – 11. В. клас